

РЕШЕНИЕ

№ 7557

гр. София, 03.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **9198** по описа за **2013** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение без дата по НАХД № 15026 / 2012 г., Софийски районен съд, НО, 97-ми състав, е изменил наказателно постановление (НП) №[ЕИК] / 12. 04. 2012 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, с което на сдружение Волейболен клуб „Л. В.”, в качеството му на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв., на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ, като е намален размера на имуществената санкция на 100 лв., на основание чл. 415в от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите П. и М. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция са ангажирани нови писмени доказателства от страна на ответника по касационната жалба, свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд.

На 16. 12. 2011 г., на 27. 12. 2011 г. и на 09. 01. 2012 г. е извършена проверка от служители на ИА „Г.“, за спазване на трудовото законодателство в сдружение Волейболен клуб „Л. В.“. Установено е, че сдружението, в качеството му на работодател, е начислило, но не изплатило уговореното трудово възнаграждение за месец ноември 2011 г. на В. Л. Т.. За извършената проверка е съставен протокол, като за отстраняване на констатираните нарушения са дадени задължителни предписания. На 10. 01. 2012 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение, връчен на същата дата на представляващ сдружението, който е посочил като възражения, че лицето е поканено, но не се е явило за получаването на възнаграждението.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП №[ЕИК]/12. 04. 2012 г. от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

При тази фактическа обстановка настоящият състав споделя напълно констатациите на СРС, че макар и да е осъществен състава на конкретното административно нарушение, от същото не са произтекли съществени вреди, поради което правилно на основание чл. 415в от КТ е изменен размера на наложената имуществена санкция.

По делото, правилно е установено от ведомостите за заплатите, че от страна на сдружението не е заплатено в срок възнаграждението на Т., което представлява нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ, поради което и е наложена имуществена санкция. В същото време, правилно е прието от СРС, че още на 17. 01. 2012 г., е изпратена покана до В. Т. да дойде да си получи възнаграждението, което и му е изплатено на 04. 02. 2012 г.

При това положение, в съответствие с мотивите на Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк.дело № 7/2010 г. на ОС на съдиите на Върховен административен съд и съобразно анализа на нормата на чл.415 в, ал. 1 от КТ, правилно от страна на СРС е прието, че процесният случай разкрива белезите на маловажен случай, но е приложим привилегираният състав на чл.415в, ал. 1 от КТ, която норма се явява специална по отношение на чл. 28 от ЗАНН. Цитираната разпоредба е била действаща към датата на установяване на нарушението и към датата на издаване на процесното НП. По смисъла на текста на специалния закон маловажно е нарушението, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в Кодекса на труда, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители. В цитираната норма няма ограничение за прилагането ѝ спрямо различните състави на нарушения по КТ, като единственото ограничение е във връзка със съставите на нарушения, описани в чл. 415в, ал.2 от КТ, какъвто не е настоящия случай.

В тази връзка, след като от нарушението не са произтекли вредни последици за работниците и служителите и същото е отстранено незабаво след установяването му, описаното в процесното НП административно нарушение представлява маловажен

случай по смисъла на чл.415в, ал.1 от КТ.

Твърденията в касационната жалба, че били налице вредни последици за работника, изразяващи се в пропуснати ползи и лихви за забава, са неоснователни. Видно от сключения договор № 3 / 04. 02. 2011 г., дължимото възнаграждение е в размер на 155 лв., поради което лихвата върху тази сума е пренебрежимо малка и не предполага налагането на имуществена санкция в размер на 1500 лв. Доводите за множество нарушения, което предполагало завишен размер на санкция също са неоснователни, тъй като видно от представените пред настоящата инстанция 4 броя наказателни постановления, за същото нарушение, са наложени отделни санкции, които също са в голям размер.

Съдът счита, че самото производство вече е осъществило целите на генералната и специалната превенция по смисъла на чл. 12 от ЗАНН, поради което налагането на административно наказание в размера определен от СРС, напълно съответства на целта на закона.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение, е законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение без дата по НАХД № 15026 / 2012 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.